

הגמרא מביאה שלוש מימרות בדעת רבי יוחנן:

השמועה הראשונה:

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: כירה

ומתצת הגמרא: **הובערה איצטריכא ליה, מהו דתימא כיון דהובערה,** הרי זו כאילו לא נקטמה הכירה מעולם, אלא **הדרא לה למילתא קמייתא, קמשמע לן** שהיא נקראת קטומה, גם לאחר שהובערה.⁽⁴¹⁾

צרכו על כירה גרופה], והא דנקט מבושל כל צרכו לרבנותא שאפילו מבושל כל צרכו ההיתר להשהות הוא רק בכירה גרופה. ומקשינן מאי למימרא, אם לפרש שאסור להשהות באינה גרופה, מדוע לא הוזכר דבר זה בלשון איסור, ותרצינן שנאמר בלשון היתר ללמד שלא חזרה להחזירא הראשון.

ולפי זה נמצא שהובערה נידונית כקטומה לגמרי, וכמו נתלבתה דלעיל, ויתכן שמותר להחזיר לה, ורב אושעיא סובר שעל כירה גרופה מותר להשהות בין נתבשל כל צרכו ובין לא נתבשל וכמאן דאמר לשהות תנן. והטעם לכך שהחיתוי דמעיקרא מועיל גם לאחר שהובערה יתכן על פי מה שכתבו הרשב"א והר"ן בתחילת הפרק שעל ידי החיתוי מסיח דעתו מלחכות בגחלים ולכן גם כשבטלה הקטימה לא חששו שמא יחתה.

ב. בפירוש שני כתבו התוס' דמסברא הכירה נידונית כקטומה, וכנ"ל בפירוש ראשון, ותרצינן שאני הכא דקטמה — היינו כיון שבתחילה נקטמה, אזי למרות שכעת אינה קטומה הכירה נידונית כקטומה ואינה קטומה, ומותר להשהות עליה תבשיל שנתבשל כל צרכו ולא תבשיל שלא נתבשל כל צרכו. ופרכינן מאי למימרא, שהרי מסברא הכירה קטומה לגמרי ואם רצה רב אושעיא לחדש שאינה כקטומה לגמרי היה לו לומר כן בלשון איסור, ותרצינן שמסברא הוה אמנא הדרא למילתא קמייתא קא משמע לן.

ולפירוש זה נמצא שהחיתוי דמעיקרא מועיל רק להשהות תבשיל המבושל כל צרכו, וביאר במלא הרועים] מובא רק בדפוס וגשל] על פי

בצמוקי", ואפשר לפרש דבריו שהגילוי דעת שבשעת הקטימה מועיל גם לאחר זמן שבטלה הקטימה. אכן רש"י לעיל [כ א] נקט שהקטימה באה לצנן את החום [ודלא כהראשונים שהבאנו בהערות במשנה שהקטימה היא גילוי דעת שמסלק דעתו מהתבשיל], ואם כן מה יועיל הגילוי דעת שגילה בתחילה אם לאחר זמן חזרה והובערה. ואפשר שהגילוי דעת כאן גורם שהתבשיל יהיה בגדר מצטמק ורע לו, ומותר להשהותו על כירה שאינה גרופה ולכן פרכינן דאי מצטמק ורע לו מאי למימרא. וראה בהגהות רא"מ הורו"ן.

41. בביאור מהלך הגמרא ישנם כמה דרכים בראשונים:

א. התוס' בפירוש הראשון כתבו שמסברא קטמה והובערה נידונית כקטומה, ומכל מקום בתחילה הבינה הגמרא שהקטימה בטלה כי רב אושעיא הזכיר רק חמין ותבשיל שנתבשלו כל צרכן, ומשמע שבאינם מבושלים כל צרכן אסור, ואם הקטימה קיימת לא מצינו מאן דאסר להשהות חמין על גרופה וקטומה [חוץ מבית שמאי], ולכן הסיקה הגמרא שמע מינה שמותר לרב אושעיא להשהות תבשיל מבושל כל צרכו על כירה שאינה [ודלא כחנניא שהתיר על אינה גרופה גם כמאכל בן דרוסאי, ודלא כרבנן שאסרו כלל להשהות על אינה גרופה], ודחתה הגמרא דלעולם הכירה נידונית כגרופה, וכמאן דאמר לשהות תנן, ומותר גם תבשיל שלא נתבשל כל צרכו [וכשיטת התוס' לעיל שלמאן דאמר להשהות תנן מותר גם שאינו מבושל כל